ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ ΣΑΛ

ΜΙΑ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΗ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ο περιστατικὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ μοῦ συνέβη τὸ 18...

Ἐπήγαινα τότε ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο στὴν κωμόπολι Νάας, ὅπου εἶχα κάποια ἐξαιρετικὰ ἐπείγουσα ἐργασία. Τὸ ταξεῖδι μου δὲν ἐπιδεχόταν καμμιὰ ἀναβολή. Καβαλλίκεψα λοιπὸν ἕνα ἄλογο κι' ἔτρεξα στὸ Κάναμπι, ὅπου μόλις πρόφταση καὶ πῆρα τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ Νάας. Ὁ ὁδηγός, ὅταν μὲ εἶδε, μοῦ εἶπε : «Δὲν θὰ καθήσετε, βέβαια, ἔξω, κύριε. Ὁ καιρὸς εἶνε ἐλεεινὸς καὶ δὲν ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ καλυτερέψη».

— Ἔξω ; φώναξα. Ἀστειεύεσαι, φίλε μου ! Πόσοι ταξειδιῶτες εἶνε μέσα στὸ ἀμάξι ;

— Ἕνας μονάχος, μὰ τόσο παράξενος, ποὺ δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπο πιὸ παράξενο ἀπ' αὐτόν... Μὲ ρώτησε ἑκατὸ φορές, μὲ βλέμμα ἀνήσυχο, κίτρινος ἀπὸ τὸ φόβο του, ἂν θἄβαζα κανέναν ἄλλο νὰ καθήση κοντά του. Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἄρρωστος.

— Ξέρετε τὸ ὄνομά του ;

— Δὲν μοῦ εἶπε ὄνομα, καὶ ὅσο γιὰ ἀποσκευὲς δὲν ἔχει παρὰ δυὸ πακέτα τυλιγμένα μὲ γκρίζο χαρτί, χωρὶς ἐπιγραφὴ καὶ χωρὶς διεύθυνσι. Τὰ κρατάει διαρκῶς στὰ χέρια του κι' ἔχει καρφωμένα ἀπάνω τους τὰ βλέμματά του.

Τὸ πῆρε ἀπόφασι νὰ περάσω τὴ νύχτα μου παρέα μὲ τὸν περίεργο αὐτὸν ταξειδιώτη.

«Στὸ κάτω - κάτω, σκέφθηκα, μιὰ καὶ ἡ βροχὴ πέφτει σὰν καταρράχτης καὶ τὸ ἁμάξι εἶνε θαυμάσιο, ὁ κακὸς αὐτὸς συνταξειδιώτης δὲν θἄνα παρὰ μιὰ μικροπεριπέτεια, τὴν ὁποία, μόλις τελειώσει τὸ ταξεῖδι, οὔτε θὰ τὴν θυμᾶμαι πάν».

Καὶ μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἀνέβηκα ἐλαφρὸς - ἐλαφρὸς στὸ λεωφορεῖο καὶ μπῆκα μέσα. Τὸ πρῶτο πρᾶμμα, στὸ ὁποῖο σκόνταψα ἦταν τὰ πόδια τοῦ συνταξειδιώτη μου.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε ; τὸν ρώτησα, καθὼς ἔκανα νὰ καθήσω.

Μὰ ἐκεῖνος δὲν ἀποκρίθηκε. Ἔβγαλε μόνο ἕνα εἶδος ὑπόκωφου μουγκρητοῦ καὶ μοῦ γύρισε ἀναιδέστατα τὴν πλάτη του. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ ἦταν ἀνεξήγητη. Ἐπειδὴ ὅμως ἔτρεπε, θέλοντας καὶ μή, νὰ ταξειδέψω μὲ τὸν γουρουνάνθρωπο αὐτόν, προσπάθησα νὰ πάσω μαζύ του κουβέντα.

— Τί συγχαμένος καιρός ! εἶπα.

Καὶ πραγματικὰ ἡ βροχὴ καὶ τὸ χαλάζι ἔδερναν τὰ τζάμια τοῦ λεωφορείου.

— Ἀπαίσιος! μουρμούρισε ὁ ταξειδιώτης, χωρὶς νὰ γυρίση.

— Καὶ ὁ δρόμος ἐλεεινός!

— Πολὺ ἐλεεινός. Γι' αὐτὸ μάλιστα φροντίζω νὰ μὴ ταξειδεύω ποτὲ ἄοπλος.

Καὶ, λέγοντας τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἄγνωστος, ἔβαλε τὸ χέρι του μέσα στὴν τσέπη του.

— Ὁ κύριος αὐτός, σκέφθηκα, φαίνεται πολεμοχαρής. Καὶ ἔπαψα τὶς προσπάθειες μου γιὰ νὰ πάσω κουβέντα μαζύ του. Τσακισμένος μάλιστα καθὼς ἤμουν ἀπὸ τὴν κούρασι, ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ἐνῶ ὅμως ἀποκοιμόμουν, τὸ κεφάλι μου ἔπεσε πάνω στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ συνταξειδιώτη μου. Τότε ὁ συνταξειδιώτης μου, σπρώχνοντάς με ἀπότομα, μοῦ εἶπε :

— Κάνετέ μου τὴ χάρι καὶ μὴν πέφτετε ἀπάνω μου...

Τραβήχτηκα χωρὶς νὰ πῶ λέξι, μὰ μὲ τὴν κίνησι ποὺ ἔκανα, ἕνα μικρὸ περίστροφο ποὺ ἔχω κάντα, ὅταν ταξειδεύω, σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς πλαγινὲς τσέπες τοῦ παντελονιοῦ μου, ἔπεσε στὸ γόνατο τοῦ συνταξειδιώτη μου

— Διάβολε ! φώναξε ἀνατριχιάζοντας. Εἶστε λοιπὸν καὶ σεῖς ὡπλισμένος ;

— Δὲν βγαίνω ποτὲ δίχως ὅπλο.

— Τδιχα μαντέψει, ψιθύρισε ὁ ἄγνωστος, βγάζοντας ἕναν βαθὺ ἀναστεναγμό.

Μὴ μπορῶντας νὰ καταλάβω τίποτε ἀπὸ τὰ λόγια καὶ ἀπὸ τὰ κομμάτια τοῦ συνταξειδιώτη μου, ὁ ὁποῖος ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτὰ ἄρχισε νὰ ξαναναστενάζη, σὰν νὰ εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ μιὰν ἀπερίγραπτη ἀγωνία, τὸν ρώτησα :

— Μὴν εἴσθε ἄρρωστος, κύριε ;

— Ναί !... μοῦ ἀπάντησε. Ὤ, ἂν ξέρατε μὲ ποιὸν μιλᾶτε... Δὲν διαβάσατε, λοιπὸν, τὶς ἐφημερίδες ; Ὅλες μιλοῦν γιὰ μενα...

— Σοβαρά ; ἀποκρίθηκα. Συγχρόνως ὅμως ἄρχισα νὰ αἰσθάνωμαι μιὰ πολὺ παράξενη ἀνησυχία.

— Ἀλλοίμονο, κύριε, ἂν ξέρατε ποιὸς εἶμαι, δὲν θἄσαστε καθόλου εὐχαριστημένος ποὺ ταξειδεύετε μαζύ μου !

— Τί λέτε !... Ἴσια - ἴσια αὐτὸ εἶν' εὐχαρίστησι γιὰ μένα...

— Μπορεῖτε νὰ τὴ λέτε «εὐχαρίστησι» σεῖς... Μὰ ὅταν δάγκωσα τὸ δάχτυλο τοῦ δύστυχου ἐκείνου Τόμας Ὄουεν, δὲν τοῦ ἔκανε, φαντάζομαι, τὸ δάγκωμά μου μεγάλη εὐχαρίστησι...

— Δαγκάσατε ἕνα δάχτυλο ; ρώτησα κατατρομαγμένος, ἐνῶ συγχρόνως τραβιόμουν στὸ βάθος τοῦ ἁμαξιοῦ, καὶ γιατί αὐτό;

— Α! γιατί; γιατί; Προτιμῶ νὰ μὴ σᾶς τὸ πῶ... Ἂν καταληφθῶ ἀπὸ κομμιὰ κρίσι ἀπόψε... Μὰ ἐλπίζω νὰ μὴν καταληφθῶ.

— Πῶς, ἔχετε κρίσεις ; Καὶ σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ βγαίνετε καὶ νὰ ταξειδεύετε μὲ λεωφορεῖα, ὅταν βρίσκεσθε σὲ τέτοια κατάστασι !

— Ἀ ! μὰ δὲν ξέρει κανεὶς τὴν κατάστασί μου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ γέρο Ροῦνι γανγίζει καὶ οὐρλιάζει τώρα λυσσασμένος...

Ὁ Ροῦνι ; ἔκανα ἀνατριχιάζοντας.

— Ναί, ὁ σκύλος ποὺ τὸν δάγκωσα προχτές...

— Μά, κύριε, μὴν τιχὸν πάσχετε ἀπὸ ὑδροφοβία;

— Ἀκριβῶς.

Ἠκολούθησε μιὰ μεγάλη σιωπή. Δὲν ἀνάσαινα πιά, ἔτρεμα ὁλόκληρος. Ἔπειτα ὁ ἄρρωστος ἐξακολούθησε :

— Εἶνε ὀχτὼ μέρες τώρα ποὺ ἄρχισα νὰ δαγκώνω, εἶπε μὲ μεγάλη σοβαρότητα.

— Μὰ δὲν θἄπρεπε νὰ βγαίνετε ποτὲ ἔξω, τὸν διέκοψα.

— Μὴ μιλᾶτε τόσο δυνατά, κύριε, αὐτὸ μ' ἐρεθίζει...

— Κύριε, συνέχισα σιγανώτερα καὶ ἀπαλώτερα, εἶνε ἀπαράδεκτο νὰ βρεθῆτε στὴν κατάστασι ποὺ βρεθήκατε νὰ ταξειδεύετε μὲ τέτοιο καιρό...

— Ὤ ! ἂν δὲν συναντήσω ποτάμι, ἢ πηγή, ἢ ἄλλο τρεχούμενο νερό, ὅλα θὰ πᾶνε καλά... Γιατί μονάχα τὸ νερὸ, κύριε, μονάχα τὸ νερὸ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ὑποφέρω. Μὲ κάνει τρελλό.

Ἀνατρίχιασα ὁλόκληρος γιατὶ ἤξερα ὅτι πλησιάζαμε σ' ἕνα ποτάμι, στὸ Λέϊλιν. Μὲ τὸ μάτι στηλωμένο στὸν συνταξειδιώτη μου, παρακολουθῶντας προσεκτικὰ ὅλες του τὶς κινήσεις, καταρώμενος τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχα ἀποφασίσει αὐτὸ τὸ ταξεῖδι. Μὰ ἔξαφνα, τὸν ἄκουσα νὰ ροχαλίζη. «Μήπως εἶνε τὸ πρῶτο σύμπτωμα τῆς κρίσεως ;» σκέφθηκα. Καὶ, ἁπλώνοντας σιγὰ τὸ χέρι μου πρὸς τὴν πόρτα, τὴν ἄνοιξα καὶ μὲ γίλιες προφυλάξεις καὶ πατῶντας στὸν ἀναβατῆρα, φώναξα στὸν ὁδηγό : «Σταματήσε, θὰ κατέβω!»

Ἡ βροχὴ λυσσομανοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὁδηγὸς μὲ κύτταξε κατάπληκτος, σὰν νάμοιν κανένας τρελλός.

— Σὲ λίγα λεπτά,φθάνουμε, μοῦ εἶπε. Κάμετε' λίγη ὑπομονή.

Καὶ πραγματικὰ, ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα βρισκόμαστε στὸ Νάας. Κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀνακούφισι. Συγχρόνως ὅμως μὲ κατέλαβε καὶ μιὰ ἀκατανίκητη περιέργεια. Ἤθελα νὰ μάθω τί γινόταν ὁ φοβερὸς συνταξειδιώτης μου καὶ στὴν ἀνάγκη νὰ εἰδοποιήσω τὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ λάβη τὰ μέτρα της. Καθὼς λοιπὸν κατέβηκα ἀπὸ τὸ λεωφορεῖο, εἶδα τὸν λυσσασμένο νὰ μπαίνη στὸ ξενοδοχεῖο «Ὁ Ἄσπρος Μάγος».

— Συλλάβετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ! φώναξα στὸν ὁδηγό.

Ὡστόσο, ὁ συνταξειδιώτης μου ἀκούμπησε τὰ δυὸ του πακέτα στὸ τραπέζι τοῦ ξενοδοχείου, καὶ ἀφοῦ ἔβγαλε ἤσυχα - ἥσυχα τὴ ρεντιγκότα του, κάθησε μπροστὰ στὴ φωτιὰ καὶ ἄρχισε νὰ στεγνώνη τὰ παπούτσια του. Ὕστερα, γυρίζοντας πρὸς ἐμένα, μοῦ εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, σᾶς ἔκανα καὶ περάσατε μερικὲς πολὺ δυσάρεστες στιγμές. Μὰ δὲν φταίω ἐγώ... Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ δυὸ μικρὰ πακέτα ; Περιέχουν 250 χιλιάδες λίρες, ὅλη τὴν περιουσία τοῦ νεαροῦ ἀνεψιοῦ μου Νέλσον, ποὺ σκοτώθηκε σὲ μιὰ μονομαχία, μπροστὰ στὰ μάτια μου. Βρισκόμουν μόνος στὸ λεωφορεῖο καὶ ἦταν γνωστὸ πὼς μετέφερα αὐτὰ τὰ χρήματα. Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ σᾶς πάρω γιὰ κλέφτη καὶ ἀκόμα πιὸ φυσικὸ νὰ σφιστῶ ὅ,τι μποροῦσα γιὰ νὰ προφυλαχτῶ ἀπὸ σᾶς...

— Σᾶς συγχωρῶ, κύριε, τοῦ ἀποκρίθηκα. Ἀλλὰ σᾶς εὔχομαι νὰ μὴ τὸ φέρη ἡ τύχη σας νὰ συνταξειδεύσετε μὲ λυσσασμένους, οὔτε καὶ ψεύτικους...

νὲ καταδικασμένος σὲ βέβαιο θάνατο !

Ὁ λόρδος Οὐϊσιμπωρν σήκωσε τὸ κεφάλι του, ἔριξε ἕνα βλέμμα λατρείας στὴν προσωπογραφία τοῦ Καρόλου καὶ ψιθύρισε :

— Καὶ αὐτὸ τὸ ἤξερα, παιδί μου, χωρὶς νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Τὸ ἤξερα ὅτι θὰ ἔφθανε νὰ καλοπιάσω τὸν Κρόμβελ, νὰ μὴ τὸν δυσαρεστήσω καὶ νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ χαρίση τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου, γιὰ νὰ μοῦ κάνη ἀμέσως αὐτὴ τὴ χάρι... Ξέρω ἀκόμα ὅτι ὁ Κρόμβελ θὰ δώση αὔριο τὸ πρωῒ διαταγὴ νὰ θανατώσουν τὸν Ἐδουάρδο, γιὰ νὰ μ' ἐκδικηθῆ γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ τοῦ ἔκανα. Μὰ προτίμησα νὰ χάσω τὸν γυιό μου καὶ νὰ δώσω ἕνα μάθημα στὸν δολοφόνο τοῦ Καρόλου ! Ἔπρεπε νὰ φανῶ πιστὸς στὸν ὅρκο ποὺ ἔδωσα στὸν βασιλέα μου !... Ζήτω ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Δεύτερος !

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΜΠΟΥΤΕ